

JE

*Je takový osud,
že co je v něm bez chvění, není pevné.*

*Je taková láska,
že se ti nedostává světa, byť jenom pro krůček.*

*Je taková rozkoš,
že se trestáš za umění, když umění je hříchem.*

*Je takové mlčení,
že ženská ústa vypadají, jako by stud byl jen věci pohlaví.*

*Jsou takové vlasy, falšované meteorem,
že je to ďábel, který jim dělá pěšinku.*

*Je taková samota,
že se jen jedním okem díváš už jen na svůj.*

*Je taková zima,
že dusíš holuby a hřeješ si tím svoje křídla.*

*Je taková tíha,
že mezi padajícími jsi už spadlý.*

*A je takové ticho,
že je musíš vyslovit: a to ty, právě ty!*

VZPOMINKA I

Slunce zacházelo, padajíc na hnůj,
Jako kancelářská lampa,
která před zhasnutím ozařuje ještě také
ubohý akát dole v ulici. . .
U kašny městečka stála dívka.
Byla krásná. Dal jsem se s ní do hovoru.
Zdála se být až vděčná, každé mé slovo
bylo jí pohnutkou, aby nebyla jen z této země,
nevěděla nic, že i nahota
může být stále ještě tak oblečena,
že jí obnaží jen šaty,
smála se, hrála si s prstýnkem a trochu kašlala.
A jsouc všedností tak tajemnou, že jí už nebylo,
musila být políbena, aby byla ještě tajemnější.
Ale když jsem se jí potom zeptal
na cestu do nejbližší vsi,
ukázala mi falešný směr. . .

Opravdu: přítomnost není Jen přítomný čas!

JAK?

*Jak žít? Jak být prostý a být doslovný?
Vždycky jsem hledal slovo,
které bylo vysloveno jen jednou,
ba slovo, které dosud nebylo vysloveno
vůbec. Měl jsem hledat slova všední.*

*I k neposvěcenému vínu
nelze už nic přimísit. . .*

UMÍRAJÍCÍ BÁSNÍK

*Ruka s nehty obarvenými mojí krví
drží v dlani kámen vašeho srdce.*

*Komu ten dar, když to není léčivý bezoár?
A či je ta ruka těžce pralehounká?*

*Jen tuším. .. Vždycky jsem jen tušil
a také myšlenka byla jen obraz
a cit jen podobenství. .. Ovšemže byl tu také proud,
stále však ještě bez hladiny. .. Za cenu života
jsem chránil svobodu, já toužil a žasl,
a i když jsem snad míval vidění bez ;:jevení,
byl jsem tak věrný, že jsem se stal svědkem...*

KRÁSA BEZ RADOSTI

*Naše smrtelnost je ustavičná. Není chvíle,
která by nám vyvrátila,
že jsme stále v pokušení a že mu stále podléháme,
takže i krása je nesmyslná,
protože je to krása bez radosti. . .
Jsme zlí... Byli bychom tak zlí,
kdybychom byli bez svědků?*

KOMU?

*Cítil se tak vyprahlý,
jako by i kašna se nespokojila vodou,
jez řekou, láhev vínem. .. I když si říkal,
že přítomnost jde příliš rychle za sebou,
aby už nebyla budoucností,
útil, že si v nich obou člověk vlastně zacháti,
netrpí-li až nesmyslně. . .*

*A trpí-li tak, jak to, že nepláče sám od sebe,
jako samy od sebe se někdy rozezvučí zvony?*

Ale vždyť to dělá...

STARÝ KNĚZ

Josefu Vašicovi

*Potkali jsme se na Karlově mostě, sněžilo.
Neviděl jsem ho bezmála dvacet let.
Stěžoval jsem si? Asi ano, neboť mne těšil,
a když jsem mluvil o hříchu, řekl jemně:
"Ano, vždyť jakpak bychom vás poznali
u Posledního soudu!"
Ale když to nepomáhalo, pravil zčistajasna:
"Můj symu, zdá mi se, že teď ve svých verších
pohrdáte abstrakcí. . . Vaše touha po prostotě
byla by chvályhodná, kdyby byla subtilní. . .
Ale vy jako byste částí svého ducha,
a to částí nejdobrodružnější,
nechtěl být v moci boží.
Cožpak nepijete rád víno?"*

PÁD

*V každé knize je místo, kde je žena,
kterou bychom chtěli líbat,
až by měla v očních koutcích zatmění lúny,
a my tak, jako by nám před popravou
zavazovala oči. . .*

*V každé knize je takové mlsto,
kde milujeme hřích. Není to vždycky láska nešťastná.
Ó ano, vím, že i z krve se kouří. . .
Pohlavi knihy. .. Ale sny nelze vykládat...*

POÉZIE

*Řekla: Ne, dnes ne, až jindy, a žjindy,
později, později!*

*Řekl: Ano, oddaluješ,
zatímco bys měla předcházet básníka,
vždyť i šaty po Shakespearovi
byly z garderoby Hamleta. . .*

SMRT

*Už zase obchází jako vzduch
promoklý na kůži paliče
nebo jako okolí pivovaru, když sladují. . .
Vidím ji dobře čárou, tím říznutím
černého diamantu Adamova
do skla panenství. . .*

I'

MEZI

III

II

*Mezi představou a slovem
jJe víc, než jsme schopni chápat.
Jsou představy, pro něž není slov.*

I

li

H

III

"

II

"

II

*Myšlenka ztracená v očích jednorožce
objevuje se znova ve smíchu psa. . .*

NIKDY DOST SLZ

*To bylo kdysi: jako bychom měli proudit
proti převrženým obrům. . .*

*Později byl to minojský džbán,
ten jednou provždy vzniklý,
když třicet bohů pilo před hrnčím
z pouhé dlaně. . .*

*Dnes, aby uchovala jejich palčivost,
smrt mívá lidské slzy v termosce...*

KDO?

*Kdo před tvou krásou je tu číst?
Jen tebou jsoucí tvoje z **byst**.*

*Co před tvým zrakem lze tu číst?
Knihu, již sázel ametyst.*

*Kdo zahlší mamostí svist?
Jenom tvůj smích tvým smíchem jist.*

*Proč jsi tak málo jako list,
ač kráčíš stromem ze všech míst?*

*Není tě nikde nikdy dost, den
chce tě můj i nespavost.*

EPOCHA

*Obraznými věcmi
jsme stále ještě v čase.*

*Ale dnes, dříve než vykročil rozsévač,
už je tu žnec.*

*Zdá se,
že nebude mrtvých ani živých. . .*

NĚKDO

Někdo ti říká ve snách: Před tisíci léty...

Nic víc než toto: Před tisíci léty...

Probudíš se hrůzou, a je to přítomnost

otřásaná tryskovými letadly

do budoucnosti, kde už zase bude nad

mrtvými ta Homérova odvaha much. . .

KUSE

Člověk: někdy, ale jen někdy.

Příroda: vždycky, ale jen vždycky.

Čas se teprve naplní. . .

ALE

*Bůh smíchu a Písni už dávno
zavřel za sebou věčnost.
Od těch dob jenom někdy
zazní v nás ubývající vzpomínka.
Ale jenom bolest od těch dob
nikdy nepřichází v životní velikosti,
je vždycky větší člověka,
a přece se musí vejít do jeho srdce.. .*